

Månedens historie, februar 2020

En fortælling om at stange ål fra en våge på Ringkøbing Fjord:

Vi gik i gang med at stange ål, og i begyndelsen gav det godt. Arrestforvareren brugte ålejernet, og jeg pillede ålene af og puttede dem i den medbragte spand, men der var nogle store krabater imellem, som ikke ville blive der, og så satte jeg mig på spanden, for at de ikke skulle stikke af.

Men så kom der to unge damer, der var ude at løbe på skøjter, og da de så mig sidde der, stoppede de op som ramt af lynet og blev helt røde i hovederne og fniste. Jeg blev selvfølgelig også flov og ville rejse mig op for at vise, at der ingenting var i vejen, men den forbistrede spand var frosset fast til mine bukser og ville ikke slippe, og skønt jeg snurrede rundt om mig selv som en killing efter sin egen hale, kunne jeg ikke få fat i den.



Wolle Bro stanger ål. Maleri af Ove Weinreich fra 1947

De unge damer var så medfølelse, at de lagde sig ned på isen og hulkede, men arrestforvareren stod bare ganske udeltagende og stirrede på mig, som var jeg et eller andet mærkeligt fænomen, han aldrig havde set før. Jeg skældte ud, og fik ham omsider til at komme mig til hjælp, men han måtte knæle ned på isen og ånde dybt og vedvarende et helt kvarter på – nå ja, på dér, hvor spanden sad, inden jeg blev så meget tøet op, at den gik løs. Det var en meget prekær situation, og vi fortsatte vort ålestangeri i pinlig tavshed fra min side.

(Fra bogen ”Tippe og det vilde vesten” af Alfred Holm Laursen)



Bagermester Louis Bredahl på skøjter, ca. 1942.